

Vianoce – polnočná

24. 12. 2021

Iz 9, 1 3,5 – 6

Milé sestry a bratia v Kristovi

Napriek všetkému, čo nás ťaží a obmedzuje, aj v tomto roku slávime Vianoce. Ani v tomto roku sa nechceme nechať obmedziť o zvyky spojené so slávením Vianoc. Vianoce pre nás predstavujú prirodzené zakončenie roka a zároveň prinášajú iskru nádeje do budúcnosti. Sú sviatkami narodenia božieho Syna, ale zároveň aj sviatkami detí, rodiny. Dieťa v nás sa snažíme aj v dospelosti si uchrániť – nemali by sme stratiť úprimnosť, otvorenosť, spontánnosť, ktoré sa spájajú s detstvom. Nechceme stratiť ani nádej, otvorenosť smerom do budúcnosti.

Vianoce slávime v dňoch, kedy býva najdlhšia noc, najväčšia tma. Aj samotný názov Vianoce v sebe v mnohých iných jazykoch skrýva noc – lepšie povedané posvätnú noc. Noc a tma nás vždy odkazujú smerom do nášho vnútra, do našej duše, ducha - pripomínajú otázky spojené s našim životom. Ak sa hovorí, že noc má svoju moc, o tejto posvätnej noci to platí dvojnásobne. A tak sa v duchu pýtame, čo je podstatou môjho života, kam sa chcem dostať na horizonte môjho života, keď už pred cieľovou páskou nebudem môcť nič meniť? Čím chcem „posvätiť“ realitu svojho života? Čo mi dá silu, aby moje dni neboli len únavným opakovaním toho istého, aby mali svoju iskru, nestratili svoj obsah?

Život jednotlivca sa vždy prelína so životom spoločenstva, ktoré kedysi tvorili predovšetkým obec a národ, dnes si už viac uvedomujeme aj širšie spoločenstvo štátu a všetkých ľudí - ľudstva. Aj v rámci spoločenstva prežívame svoje nádeje, aj súmraky a noci. Izraeliti svoj život spájali s nádejami, ktoré presahovali ľudské sily, s Bohom, s božím svetom. Boh im dával silu vytrvať. A zároveň pozitívne skúsenosti zhromažďovali a odovzdávali ich z generácie na generáciu. To ich pripomínalo potrebu myslieť dopredu. Stali sa tak duchovnými hospodármi svojho spoločenstva. Hospodármi, ktorí nemyslia len na krátku radosť prítomnej chvíle, ale aj na siatie, prípravu budúcnosti.

Dnes sme počuli slová, ktoré prorok Izaiáš vyslovil pre svoj národ a my kresťania ich vzťahujeme na novonarodeného Ježiša a cez neho na všetkých. „Ľud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine temnôt zažiarí svetlo...“ a: „Chlapec sa nám narodil, daný nám je syn, na jeho pleciah spočíva vláda volajú ho obdivuhodný radca, mocný Boh, večný otec, knieža pokoja.“ Izraeliti čítali tento text ako nádej do budúcnosti. Nádej do budúcnosti – to nie je málo, pretože nádej, ak je opravdivá, už mení situáciu. Ona nám dáva silu pozerať sa dopredu a prekonávať prekážky. Nádej dáva silu odosobniť sa od úzkych záujmov seba samého, svojej skupiny a vnímať aj spoločenstvo, celok, ostatných. Takúto moc dať nádej malo slovo proroka Izaiáša, túto moc má aj evanjelium - radostná zvesť Vianoc.

Skúsme aj my sláviť Vianoce ako sviatky nádeje. Nádeje plynúcej nielen z toho, čo sa stalo, ale nádeje, ktorá sa spája s očakávaním novej budúcnosti. Aby nás tmy nášho života našli pripravených a ostrážitejších smerom do budúcnosti, ktorá sa začína už dnes.

Viliam Arbet